

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Lenky Havlíčkové a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Gardenline s. r. o.**, IČO: 27263827,
sídlem Na Vinici 948/13, 412 01 Litoměřice,
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Horákem,
sídlem Jandova 8, 190 00 Praha,

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2021, č. j. 807/1.30/21-3,

takto:

1. Žaloba se **zamítá**.
2. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2021, č. j. 807/1.30/21-3, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 27. 11. 2020, č. j. 16558/9.30/20-11 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měla žalobkyně dopustit dne 6. 5. 2019 na pracovišti „Rekonstrukce zahrad hradu Pernštejn“ Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tím, že jednak umožnila výkon nelegální závislé práce mimo pracovněprávní vztah definovaný v § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti, a to L. H., spočívající v práci stavbyvedoucího, a dále cizincům Y. M., R. M., D. V., O. S., D. M., D. R., R. M. a I. D. (dále jen „cizinci“), spočívající v pomocných dělnických a stavebních pracích; a jednak umožnila výkon nelegální práce cizincům bez povolení k zaměstnání definovaný v § 5 písm. e) bod 2. zákona o zaměstnanosti. Za tento přestupek byl žalobkyni uložen podle § 35 písm. b) a § 46 zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o přestupcích“) správní trest, a to pokuta dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve výši 350 000 Kč. Žalobkyně současně požadovala, aby bylo zrušeno rovněž prvostupňové rozhodnutí a aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní posouzení věci.
3. Žalobkyně předně namítala, že správní orgány obou stupňů nedůvodně a nelogicky označily vztah mezi ní a L. H. za závislou práci vykonávanou mimo pracovněprávní vztah. Poukázala na to, že jako zhotovitelka realizovala dílo v rámci veřejné zakázky „SH Pernštejn vrchnostenská okrasná zahrada“ (dále též jen „stavba“), jehož součástí bylo i obnovení terasovité partie zahrady včetně souvisejícího značného rozsahu terénních úprav v režimu zvýšené památkové ochrany, přičemž tyto činnosti nebyly v detailech rozpracovány v projektové dokumentaci, tudíž vyžadovaly neustálou komunikaci mezi realizačními poddodavatelskými subjekty a vedením stavby. Dílo bylo žalobkyní realizováno ve stavebnictví obvyklým způsobem, tj. prostřednictvím poddodavatelů, resp. poddodavatelského systému. Vzhledem k náročnosti a specifčnosti plnění vyžadující zvýšenou kontrolu technického způsobu provádění díla a organizace staveniště byla funkce stavbyvedoucího dle § 153 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) zajišťována nejen zaměstnancem žalobkyně P. V., ale současně i externím technikem L. H., jakožto samostatně podnikající osobou. Vztah mezi žalobkyní a L. H. byl přitom vztahem závazkovým, poddodavatelským. Nebyly zde naplněny znaky závislé práce (osobní výkon práce, podřízenost, dlouhodobost a výkon práce jménem zaměstnavatele).
4. K osobnímu výkonu práce L. H. na daném pracovišti žalobkyně uvedla, že tento činí nesporným, nicméně v daném případě vykonával L. H. činnost stanovenou § 153 stavebního zákona, která vyžadovala jeho stálou přítomnost na stavbě, resp. staveništi. Zákon tedy stanovuje osobní přítomnost a činnost stavbyvedoucího na staveništi, avšak jedná se o zákonnou povinnost tohoto speciálního technika, přičemž tato osobní přítomnost a činnost nic nevypovídá o závislé práci ve smyslu § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti.
5. Poukazoval-li žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na skutečnost, že L. H. vykonával totožnou činnost jako zaměstnanec žalobkyně P. V., pak žalobkyně namítala, že žádný zákonný předpis nestanoví povinnost stavbyvedoucího být u zhotovitele stavebního díla zaměstnán. Pokud je tedy P. V. v pracovněprávním vztahu k žalobkyni, vykonává a plní vůči žalobkyni i další pracovní úkoly, nad rámec výkonu funkce stavbyvedoucího a nesouvisející s předmětnou stavbou, a naopak L. H. byl ve vztahu k žalobkyni ve vztahu závazkovém pro výkon funkce stavbyvedoucího pro předmětnou stavbu. Podobnost činností mezi P. V. a L. H. je potom dána pouze výkonem funkce stavbyvedoucího z pohledu dodržení zákonných povinností. Obě tyto osoby pak na stejné úrovni vymezené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

funkcí stavbyvedoucího koordinovaly postup realizace stavby v čase, a to nikoli z jakýchkoliv pozic nadřízenosti, a zcela nezávisle na vůli a vědomí žalobkyně. Dle žalobkyně je vadný závěr žalovaného o tom, že v případě činnosti výkonu funkce stavbyvedoucího se nejedná o nikterak vyčleněnou odbornou činnost, a je v přímém rozporu se zákonným vymezením činnosti stavbyvedoucího.

6. Žalobkyně rovněž nesouhlasila se závěrem žalovaného o tom, že L. H. byl v podřízeném postavení vůči žalobkyni, když se podřídil jejím časovým a organizačním požadavkům na výkon dané činnosti za účelem získání finančních prostředků, fakturace byla prováděna v pravidelných měsíčních intervalech a příjem z uvedené činnosti představoval významný měsíční zdroj příjmů k pravidelné úhradě životních potřeb, přičemž i L. H. označil danou činnost za svou hlavní zakázku s tím, že dříve prováděl již jen drobné zakázky spočívající v projektování. Měla za to, že tato tvrzení nemají logický základ a nejsou podložena žádnými důkazy. Opakovaně zdůraznila, že její závazkový vztah s L. H. je vztahem dvou samostatně podnikajících osob bez jakéhokoli vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Přitom to byl právě L. H., který byl oprávněn ze své pozice udělovat i žalobkyni pokyny k jinému způsobu realizace díla. Stejně tak je to stavbyvedoucí, kdo organizuje stavby, určuje stavební postupy, přítomnost dalších poddodavatelů, zajištění materiálů atd., nikoli žalobkyně. K pravidelné měsíční fakturaci uvedla, že se jedná o zcela obvyklý proces průběžné měsíční fakturace, zejména u delších stavebních akcí. Získání dlouhodobé a stabilní zakázky je pak přáním všech podnikatelských subjektů. Žalobkyně zpochybnila závěr žalovaného o tom, že by dříve L. H. prováděl již jen drobné zakázky spočívající v projektování, neboť takovéto zakázky realizuje stále, stejně tak jako další podnikatelské aktivity v rozsahu svého podnikatelského oprávnění.
7. Pokud žalovaný dovozoval závislost práce ze skutečnosti, že L. H. vykonával práci pro žalobkyni kontinuálně v délce jednoho roku, pak žalobkyně zdůraznila, že pozice stavbyvedoucího vyžaduje její výkon po celou dobu realizace stavby a fluktuace na této pozici není v zájmu zhotovitele ani investora. Z tohoto pohledu je dle žalobkyně závazkový vztah se stavbyvedoucím výhodnější, neboť pracovněprávní vztah zaměstnanci umožňuje jednodušší ukončení pracovněprávního poměru oproti vyvázání se ze vztahu závazkového.
8. Žalobkyně se ztotožnila s posouzením žalovaného o tom, že jí nelze přisoudit výkon činnosti a odpovědnost stavbyvedoucího. Dle žalobkyně již samotná tato úvaha vylučuje závěr, že se mezi L. H. a žalobkyní jednalo o závislou činnost. Žalobkyně popřela, že by L. H. zastupoval P. V. L. H. z pozice stavbyvedoucího sám uděloval vlastní pokyny svěřené mu v rozsahu výkonu funkce, sám vyhodnocoval technologické postupy a tuto činnost prováděl zcela nezávisle na P. V. Dle žalobkyně se nikdy nejednalo o jednání jménem žalobkyně, ale vždy se jednalo o výkon funkce stavbyvedoucího.
9. Dle žalobkyně učinily správní orgány manipulativní výklad sdělení L. H., který uvedl, že „spadá“ pod žalobkyni, a za výsledek jeho práce odpovídá žalobkyně. Takové vysvětlení totiž zcela odpovídalo položené otázce („Kdo odpovídá za výsledek Vaší práce vůči třetím osobám např. při reklamaci?“). Jestliže je totiž základní závazkový vztah při realizaci stavby založen mezi objednatelem a zhotovitelem, pak veškeré subjekty podílející se na zhotovení díla, tedy všichni poddodavatelé, logicky „spadají“ pod žalobkyni jakožto zhotovitelku. Správní orgány tak z odpovědi vyvodily to, co podpořilo jejich závěr o existenci závislé práce. Navíc je třeba vzít v potaz, že L. H. je technik, nikoli právník.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Žalobkyně dále vytýkala žalovanému, že se v této souvislosti vůbec nezabýval odvolací námitkou, že v prvostupňovém rozhodnutí použitá judikatura je nepřiléhavá, neboť žádným způsobem nereflakuje specifika výkonu funkce stavbyvedoucího.
11. Pokud jde o vytýkané umožnění výkonu závislé práce cizincům, pak žalobkyně namítala, že bylo zasaženo do jejího práva na řádný proces, když byly nedůvodně odmítnuty navrhované důkazy, a to svědeckými výpověďmi těchto cizinců a dále jednatele společnosti Ulima Property, s. r. o. Současně však žalobkyně tvrdila, že jí bylo odepřeno účastnit se výsledku těchto osob, a žalobkyně má za to, že na tyto svědky byl ze strany Policie České republiky a dalších orgánů činen nátlak, byly jim předkládány zavádějící a kápiciozní otázky a výsledky výsledku jsou zcela manipulativní. Žalobkyně namítala, že se správní orgány s její opakovanou námitkou, že se jedná o pracovníky poddodavatele, žádným relevantním způsobem nevypořádaly.
12. Žalobkyně v této souvislosti namítala, že nesouhlasí s argumentací správních orgánů, že hodnotily protokoly o výsledcích svědků jako listinné důkazy, resp. jako důkaz veřejnou listinou, která měla prokázat pravdivost toho, co v nich bylo osvědčeno. Pokud totiž žalovaný uvedl, že tyto protokoly jsou veřejnými listinami, které připouštějí důkaz opaku, pak žalobkyni byl takovýto důkaz odmítnutím jejích důkazních návrhů znemožněn. Správní orgány tak opřely svá rozhodnutí o důkazy svědčící v neprospěch žalobkyně přesto, že žalobkyni nebylo umožněno se provedení těchto důkazů účastnit. Pokud byly závěry odůvodněny tvrzením, že pokyny udílené k výkonu práce cizincům vzešly od P. V. nebo od L. H., pak žalobkyně zopakovala, že se jednalo o pokyny stavbyvedoucího, nikoli o jednání jménem žalobkyně. Dle žalobkyně se argumentace žalovaného omezila na to, že tyto cizinci byli na staveništi a vykonávali práce.
13. Žalobkyně nesouhlasila ani s výší uložené pokuty, a to s ohledem na svou dosavadní činnost a majetkové poměry. Zdůraznila, že vynakládá maximální úsilí, abych nejen v oblasti pracovněprávní postupovala řádně a v souladu se zákonem, přičemž i správní orgány dospěly k závěru o její dosavadní bezúhonnosti. Majetkové poměry žalobkyně jsou zasaženy aktuálními dopady koronavirové krize. Tento neutěšený stav je výsledkem problematických prohlubujících se poměrů v oblasti stavebnictví, na který žalobkyně jakožto realizační subjekt doplácí. Uložení jakékoli pokuty v řádech stovek tisíc korun je tak dle žalobkyně způsobilé navodit její úpadkový stav, a uložená pokuta by tak pro ni mohla mít likvidační charakter.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém písemné vyjádření navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť žalobkyně spáchala přestupek dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, za což jí byl dle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložen správní trest pokuty ve výši 350 000 Kč. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i na prvostupňové rozhodnutí, když obě rozhodnutí tvoří jeden celek.
15. Ve vztahu k naplnění jednotlivých definičních znaků závislé práce v případě výkonu práce L. H. žalovaný uvedl, že se těmito znaky jak oblastní inspektorát, tak následně žalovaný ve svých rozhodnutích zabývali, přičemž žalovaný setrvává na svém závěru, že tyto v daném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případě naplněny byly a že práce, kterou L. H. vykonával, byla vykonávána mimo pracovněprávní vztah. Žalovaný nezpochybňuje postavení stavbyvedoucího v rámci právních předpisů stavebního práva, nicméně v daném případě činnost, která byla L. H. vykonávána, naplňovala v souhrnu znaky závislé práce, a tudíž je nutno činnost, kterou L. H. vykonával, hodnotit jako nelegální práci dle § 5 písm. e) bod 1. zákona o zaměstnanosti.

16. K námitce žalobkyně týkající se nesprávnosti závěrů o umožnění výkonu nelegální práce cizincům a k hodnocení důkazů ohledně této otázky, žalovaný sdělil své přesvědčení, že v přestupkovém řízení byl zjištěn stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, kdy oblastní inspektorát a potažmo žalovaný své závěry řádně odůvodnili, když se vypořádali rovněž s tvrzeními žalobkyně v přestupkovém řízení, a současně bylo řádně odůvodněno neprovedení důkazů navrhovaných žalobkyní. Dle žalovaného nebyla žalobkyně v řízení zkrácena na svých právech, přičemž žalovaný zdůrazňuje, že důkaz listinami - protokoly o výsledku účastníka řízení, který byl oblastním inspektorátem proveden v přestupkovém řízení, byl zhodnocen v souvislosti s ostatními důkazy, a tudíž nebyl jediným podkladem pro rozhodnutí správních orgánů.
17. K námitce žalobkyně týkající se uloženého správního trestu pokuty žalovaný uvedl, že při určení druhu a výměry správního trestu byla zohledněna zákonem stanovená kritéria, bylo přihlédnuto k povaze činnosti žalobkyně a k jejím majetkovým poměrům, přičemž správní orgány vycházely jak z dokladů doložených v přestupkovém řízení žalobkyní, tak z údajů dostupných z veřejných rejstříků. Žalovaný zdůraznil, že povaha činnosti žalobkyně a její majetkové poměry jsou pouze jedním, a to nikoli nejdůležitějším, z kritérií, které je správním orgánem při určení druhu a výměry správního trestu zohledňováno. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 Ads 277/2017-33. Dle žalovaného není uložena pokuta pro žalobkyni likvidační.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žádný z účastníků nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyloučí-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
19. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu shledal žalobu nedůvodnou.
21. Námitky žalobkyně, že se žalovaný nevypořádal s její odvolací námitkou o nesprávnosti aplikace judikatury správních soudů na daný případ, a že se žalovaný žádným relevantním způsobem nevypořádal s opakovanou námitkou, že cizinci jsou pracovníky poddodavatele, směřovaly do nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo tedy na soudu, aby se nejprve zabýval touto námitkou, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí může být způsobilým následného soudního přezkumu. Soud přitom dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti netrpí.
22. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování relevantních skutečností a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníka řízení za nedůvodnou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Byť se odkazovaná judikatura týká soudních rozhodnutí, lze tuto nepochybně analogicky vztáhnout i na odvolací (správní) řízení, neboť obsahuje závěry plně aplikovatelné i v rámci správního rozhodování. Meritorní přezkum rozhodnutí je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadené rozhodnutí splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela seznatelné, jakými úvahami byl při posouzení věci (zvláště v rozsahu odvolacích bodů) žalovaný veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Žalovaný se tak s veškerými v odvolání uvedenými námitkami žalobkyně v napadeném rozhodnutí vypořádal. Skutečnost, že žalobkyně se závěry žalovaného nesouhlasí, přitom nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu měla být správní rozhodnutí odůvodněna, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 122/2020-20). V této souvislosti je dále třeba upozornit na skutečnost, že povinnost žalovaného posoudit všechny odvolací námitky neznamena, že byl tento povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou žalobkyní a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). V tomto ohledu tedy rozhodnutí žalovaného dle hodnocení soudu ob stojí.
23. K tomu je možno odkázat konkrétně na str. 10 až 11 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vyjadřuje ke správnosti skutkových zjištění a závěrů oblastního inspektorátu ohledně vytýkaného jednání, jehož se měla žalobkyně dopustit tím, že umožnila výkon závislé práce mimo pracovní vztah (krom L. H.) i cizincům, kteří neměli povolení k zaměstnání. Vyjádřil se k hodnocení důkazů ohledně zjištění, že to nebyla společnost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ulima Property, s. r. o., pro kterou vykonávali cizinci soustavnou pracovní činnost, ale byla to žalobkyně, která prostřednictvím „svých“ stavbyvedoucích udělovala cizincům pokyny k pracovním činnostem na zakázce realizované žalobkyní, z níž také cizincům plynula finanční odměna. Smluvní vztah mezi žalobkyní a společností Ulima Property, s. r. o. pak žalovaný zhodnotil jako formálně uzavřený. Dle názoru soudu lze v projednávaném případě z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil.

24. Soud následně přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí. Esenciální otázkou pro rozhodnutí dané věci bylo, zda správní orgány prokázaly u L. H. naplnění všech znaků závislé práce a u cizinců naplnění těchto znaků ve vztahu k žalobkyni.
25. Mezi účastníky není sporu o tom, že L. H. a cizinci byli při kontrole oblastního inspektorátu dne 6. 5. 2019 na stavbě realizované žalobkyní zastiženi při výkonu práce. Stejně tak není sporu o tom, že L. H. neměl s žalobkyní uzavřen pracovněprávní vztah; stejně tak žádný pracovněprávní vztah neměli s žalobkyní uzavřen cizinci, přičemž tito neměli ani povolení k zaměstnání.
26. Z obsahu správního spisu pak soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě.
27. Oblastní inspektorát zahájil na stavbě kontrolu dle § 5 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), dne 6. 5. 2019. Při kontrole mu byla poskytnuta součinnost L. H. podle § 10 odst. 3 kontrolního řádu. V rámci této součinnosti po poučení o tom, že má poskytnout pravdivé informace, L. H. mj. uvedl, že je projektant; žalobkyně je jeho obchodní partnerkou; na stavbě pracoval od jara 2018 na základě objednávky bez dohody či pracovní smlouvy; jednalo se v té době o jeho hlavní zakázku; dozoroval průběh stavebních prací; své pracovní úkoly domlouval s P. V. P. V. byl podřízen a on také kontroloval, zda práce probíhají podle plánu. S P. V. se na stavbě zastupovali. Za výsledek jeho práce odpovídala žalobkyně, pod níž „spadá“. Ochranné pomůcky (přilbu, vestu a boty-gumáky) mu poskytla žalobkyně; žalobkyně mu vyplácela odměnu podle počtu odpracovaných hodin, a to na základě vystavených faktur 1x měsíčně. K ostatním pracovníkům nacházejícím se na stavbě uvedl, že ze své pozice neví, pro kterou ze společností, který z nich pracuje. On sám měl na starost 23 pracovníků, mezi nimiž byli i cizinci. Součinnost oblastnímu inspektorátu poskytl po stejném poučení za žalobkyni P. V. Označil mj. subdodavatele žalobkyně, mezi nimi i L. H., který měl pro žalobkyni provádět činnost stavebního technika podle objednávky, a společnost Ulima Property, s. r. o., která měla pro žalobkyni realizovat práce podle objednávky a pro níž měli cizinci pracovat. K L. H. uvedl, že ten má svou pozici určenu objednávkou, přičemž přesnější instrukce o postupu stavby a stavebních činnostech, jež má vykonat (kontrola, zásobování, dodržení postupu prací), zadává on. Cizinci pak vykonávají práce pro subdodavatele žalobkyně podle smluv, případně objednávek. Co mají konkrétně dělat, vědí od svého nástupu do práce na pracovišti, kdy jim pokyny k práci dali jejich šéfové a v případě společnosti Ulima Property, s. r. o. je tímto šéfem L. H. P. V. dále uvedl, že odpovídá za práci L. H. jako hlavní stavbyvedoucí, za práci cizinců odpovídají subdodavatelé.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

28. Správní spis dále obsahuje listinné důkazy. Písemnou objednávkou ze dne 10. 4. 2018 objednala žalobkyně u L. H. technickou pomoc v rámci stavby na pozici stavebního technika v rozsahu 2 – 3 dny týdně v místě stavby za cenu 35 000 Kč za měsíc s tím, že fakturace bude probíhat v pravidelných měsíčních intervalech. Součástí této objednávky je akceptace a potvrzení ze strany L. H. Podle faktur vystavených L. H. bylo žalobkyni pravidelně měsíčně účtováno 35 000 Kč s odkazem na uvedenou objednávku. Od února 2019 účtoval L. H. k této částce dalších 7 350 Kč představujících 21 % DPH.
29. Mezi žalobkyní jako objednatelkou a společností Ulima Property, s. r. o. jako zhotovitelkou byla uzavřena smlouva o dílo č. PV14022019, jejímž předmětem byly zemní a stavební práce na stavbě v době od 14. 2. 2019 do 5. 12. 2019. Za žalobkyni podepsal smlouvu P. V., jméno u razítka společnosti Ulima Property, s. r. o. není uvedeno. V záhlaví je jako zastupující tuto společnost uveden L. H. Podle sdělení Úřadu práce ČR ze dne 26. 7. 20149 nebylo cizincům vydáno rozhodnutí o povolení zaměstnání ani souhlasné závazné stanovisko k zaměstnanecké kartě.
30. Policie České republiky (Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie), předložila oblastnímu inspektorátu protokoly o výsledích účastníků správního řízení ve věci správního vyhoštění z území, sepsané dle § 18 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) dne 6. 5. 2019. Vyslechnuti byli za přítomnosti tlumočnice všichni cizinci po poučení dle § 103 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb. s tím, že jsou povinni uvádět všechny požadované údaje pravdivě a úplně pod pohrůžkou pokuty. Z těchto protokolů vyplývá následující.
31. Cizinec Y. M. uvedl, že v České republice pobývá od 25. 3. 2019 na základě biometrického dokladu a bezvízové dohody; není držitelem jiného víza, o žádné vízum ani nežádal a do republiky přijel za účelem zaměstnání; žádné povolení k zaměstnání mu vystaveno nebylo, není nikde zaměstnán. Na stavbě jim zadával práci mistr na stavbě, nemá uzavřenu žádnou smlouvu, práci si našel na Ukrajině přes inzerát. Nevěděl, komu je na stavbě podřízen, kdo kontroluje jeho práci, kdo je za ni zodpovědný, komu patří pracovní prostředky, kdo vede evidenci jeho pracovní doby a jakým způsobem, žádnou odměnu za práci dosud nedostal, měl dostat 100 Kč za hodinu práce.
32. Rovněž cizinec R. M. dle své výpovědi přijel do České republiky za účelem zaměstnání, na stavbě dělal různé pomocné práce s kamenem. Práci mu zadávali krajané, jim zadával práci a práci všech kontroloval některý z mistrů na stavbě. Na stavbu ho dovedli Ukrajinci z restaurace, kam jej přivezl autobus, který jej dopravil z Polska do České republiky. I tento cizinec pracoval bez smlouvy a povolení k zaměstnání, nebyl nikým na stavbu vyslán. Pracovní prostředky nutné k práci s kamenem mu poskytovali jeho krajané. Odměnu za práci (100 Kč/hod.) mu přislíbil řidič z Ukrajiny. Tento cizinec znal jménem P. V. i L. H., neboť se „pohybovali“ na stavbě.
33. Cizinec D. V. vypověděl, že přijel do České republiky za práci, v Polsku mu bylo vydáno vízum za účelem zaměstnání. Žádnou smlouvu pro práci na stavbě uzavřenu neměl. Práci na stavbě mu zadával stavební technik L. H., jemuž byl podřízen. L. H. mu přiděloval práci a kontroloval ji, byl na stavbě něco jako ředitel. L. H. také odpovídal za jím provedenou práci a jemu by také musel hlásit i svou případnou absenci. Práci v České republice si našel na internetových stránkách, poté co zavolal na uvedené telefonní číslo, ozval se mu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ukrajinec jménem S., který mu řekl, kam má přijet. Po příjezdu mu tento Ukrajinec ukázal stavbu a odjel na Ukrajinu. S pracovištěm ho pak seznámil krajan, který tam pracoval. Pracovní nářadí bylo v kontejneru na stavbě a mohli jej užívat dle potřeby, pracovní rukavice mu dal L. H. Evidenci pracovní doby vedl Ukrajinec a ten mu také měl zaplatit za práci, dosud žádnou odměnu nedostal.

34. Podle výpovědi cizince O. S. i on přijel do České republiky za účelem zaměstnání pouze na základě polského víza, když práci na stavbě si rovněž našel na internetových stránkách. Na uvedeném telefonním čísle se mu ozval Ukrajinec I., který mu řekl kam má jet a na sděleném místě na něho čekali další Ukrajinci, kteří ho ubytovali a následně mu ukázali, kde bude pracovat. S tímto I. se domlouval na práci a odměně, jinak s nikým jiným o práci nemluvil. Práci mu zadával a následně její provedení kontroloval Ukrajinec P. O kontaktu s I. při sjednávání práce na stavbě vypovídal i R. M., ovšem s tím, že jemu práci zadával a kontroloval vedoucí stavby – Čech, jehož jméno neznal.
35. Jediným cizincem, který byl dle své výpovědi na stavbě několik měsíců, a kterému již byla vyplacena odměna za práci, byl I. D. Uvedl, že o práci mluvil pouze s I., vše mu zařídil on, on mu také vyplatil 4x zálohu za práci. Na stavbě mu zadával práci vedoucí stavby – Čech, který ji také kontroloval.
36. Pouze polské vízum za účelem zaměstnání bylo uděleno i cizinci D. M., práci v České republice si našel na internetu společně s D. V. Ohledně vykonávané práce na stavbě uvedl, že práci jim určoval L. H. nebo P., kteří měli stavbu na starost. Ti také jejich práci kontrolovali a P. za ni odpovídal; P. je seznámil s pracovištěm. Žádnou smlouvu, na jejímž základě na stavbě vykonával činnost, uzavřenu neměl.
37. Cizinec D. R. ve své výpovědi uvedl, že do České republiky přijel na základě polského víza za práci. Z jeho výpovědi dále vyplynulo, že práci našel prostřednictvím internetu; staveniště mu ukázal P., práci na stavbě mu zadával P. nebo L., byl podřízen P., ten kontroloval jeho práci, za níž nesl rovněž odpovědnost; žádnou smlouvu uzavřenu neměl – nic nepodepisoval; nářadí, které používal, již bylo na stavbě; on dostal pracovní rukavice. Odměnu za práci mu měl vyplatit krajan, zatím mu žádná vyplacena nebyla.
38. Dne 9. 9. 2019 ukončil oblastní inspektorát kontrolu vyhotovením protokolu č. j. 15017/9.71/19-14, a poučil žalobkyni o možnosti podat proti kontrolnímu zjištění námitky. Žalobkyně této možnosti využila a podala námitky obsahově shodné s námitkami žalobními s tím, že se nemůže vyjádřit k písemnostem, na něž oblastní inspektorát v protokole odkazoval (mj. i protokoly o výsleších cizinců), neboť s nimi nebyla seznámena. Poukázala rovněž na to, že pokud někteří z cizinců vypovíдали ohledně otázky pracovních vztahů o tom, že práci jim zařizoval nějaký Ukrajinec, pak se jednalo o osobu odlišnou od žalobkyně, a pokud uváděli, že jim práci zadával a kontroloval L. H., pak byla tato nadřazenost na stavbě vnímána v souladu s pozicí, kterou L. H. jako stavbyvedoucí na stavbě vykonával. Rovněž namítala, že L. H. nevykonával závislou práci, ale činnost osoby podnikající dle živnostenského zákona. Nebyl v pracovněprávním či obdobném vztahu s žalobkyní, přičemž oblastnímu inspektorátu byla předložena objednávka žalobkyně a dosavadní fakturace na základě této objednávky. Jednalo se o závazkový právní vztah založený objednávkou ze dne 10. 4. 2018, který trval i ke dni 6. 5. 2019. Námitky proti kontrolnímu zjištění byly zamítnuty (rozhodnutí o vyřízení námitek ze dne 7. 10. 2019, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15017/9.71/19-16). Dne 14. 10. 2019 nahlédl do spisu P. V. jako zástupce žalobkyně a pořídil kopie části spisu.

39. Oznámením ze dne 25. 6. 2020, č. j. 16558/9.30/20-3, bylo žalobkyni oznámeno zahájení přestupkového řízení, v němž byla mj. poučena o tom, že má právo nahlížet do spisu, činit si z něho výpisy a požadovat pořízení kopie spisu nebo jeho části. Současně byla vyrozuměna o tom, který den, v kterou hodinu a na kterém místě budou provedeny listinné důkazy mimo ústní jednání a o tom, že tomuto úkonu má žalobkyně právo být přítomna. Dne 13. 7. 2020 opět zástupce žalobkyně nahlížel do spisu a pořizoval z něho fotokopie. Podle protokolu o provedení důkazů ze dne 21. 7. 2020 se k tomuto úkonu (provedení listinných důkazů mimo ústní jednání) dostavil právní zástupce žalobkyně, přičemž všechny listinné důkazy, včetně protokolů o výsledku cizinců, byly provedeny jejich čtením. Právní zástupce žalobkyně navrhl provedení důkazu výsledkem L. H., všech cizinců a statutárního orgánu společnosti Ulima Property, s. r. o. L. H. byl jako svědek vyslechnut dne 26. 8. 2020 a z jeho svědecké výpovědi vyplynulo, že se na stavbě střídá s P. V., vždy se společně každé pondělí domluvili, co se bude dělat a jaké úkoly bude on řešit, on v podstatě P. V. zastupoval, když nemohl být jako hlavní stavbyvedoucí na stavbě. Takto pracoval asi 10 dnů v měsíci, a to na základě objednávky jako osoba samostatně výdělečně činná. Náplň jeho činnosti spočívala v kontrole realizovaných prací na stavbě, po dokončení dílčích prací zadával další. Pracovní záležitosti, úkoly a vzniklé problémy řešil vždy s parťákem nebo vedoucím čety. Název společnosti Ulima Property, s. r. o. mu zřejmě nic neříkal, nevybavil si, že by se setkal s jejím jednatelem L. G.
40. Vyrozměním ze dne 14. 9. 2020 bylo žalobkyni oznámeno ukončení dokazování. Žalobkyně v něm byla upozorněna na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nahlédnout do spisu a doložit a relevantními důkazy prokázat své osobní a majetkové poměry, zejména s ohledem na situaci související s celosvětovou virovou pandemií, která měla dopad do podnikatelské činnosti. Na toto upozornění žalobkyně nereagovala a oblastní inspektorát doplnil spis o listiny dokládající majetkové poměry žalobkyně. Následně vydal prvostupňové rozhodnutí, které napadla žalobkyně včasným odvoláním obsahujícím argumentaci totožnou s žalobními námitkami. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.
41. Soud se nejprve zabýval důvodností žalobní námitky, jíž žalobkyně vytýkala správním orgánům nesprávnost procesního postupu spočívajícího ve skutečnosti, že byly nedůvodně odmítnuty navrhované důkazy, a to svědeckými výpověďmi cizinců a dále jednatele společnosti Ulima Property, s. r. o., a že jí bylo odepřeno účastnit se výsledku těchto osob.
42. Podle § 36 odst. 1 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy.
43. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
44. V rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-90, Nejvyšší správní soud uvedl, že neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit na argumentu, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnutí provedení důkazu může být konečně zdůvodněno jeho nadbytečností, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, bez důvodných pochybností postavena najisto.

45. Pokud jde o námitku žalobkyně, že správní orgány nedůvodně odmítly její důkazní návrh – výslechy cizinců a jednatele společnosti Ulima Property, s. r. o., pak tuto soud neshledal důvodnou. Žalovaný se s touto námitkou žalobkyně vypořádal na straně 10. a 11. napadeného rozhodnutí. Ztotožnil se s názorem oblastního inspektorátu, že tyto navržené důkazy by byly s ohledem na již zjištěný skutkový stav důkazem nadbytečným.
46. Žalobkyně navrhla provedení důkazu výslechem jednatele společnosti Ulima Property, s. r. o. po provedení listinných důkazů mimo ústní jednání. Neuvedla však konkrétně, o jakých skutečnostech by měl jednatel této společnosti vypovídat. Je však zřejmé, že tento důkazní návrh učinila v reakci na obsah přečtených listinných důkazů, zejména protokolů o výsleších cizinců, kdy ani jeden z nich tuto společnost jakožto svého zaměstnavatele, event. zprostředkovatele práce neoznačil. Oblastní inspektorát tento navržený důkaz neprovedl pro nadbytečnost, když skutečnost, že se cizinci podíleli na realizaci zakázky žalobkyně osobně, jejím jménem, v podřízeném postavení vůči ní, z důvodu očekávání finanční odměny za práci na této zakázce a svým charakterem se prokazatelně jednalo o práci soustavnou, měl bez pochybností postavenu najisto. Žalovaný zdůraznil, že z dosavadního dokazování vyplynulo, že cizinci společnost Ulima Property, s. r. o. neoznačili jako subjekt, od něhož by dostávali pokyny k realizovaným pracovním činnostem, když vycházel nejen z výpovědí těchto cizinců, ale i z výpovědi L. H., z nichž vyplynulo, že práci na stavbě nezajišťovala společnost Ulima Property, s. r. o. (nikdo z nich tuto společnost neoznačil) a nikdo z nich nebyl v kontaktu s žádnou osobou, která by měla k této společnosti vztah. Naopak pokyny na stavbě cizincům udělovali buď zaměstnanec žalobkyně P. V. nebo L. H. jako jeho zástupce, resp. jejich prostřednictvím cizinci ovládající český jazyk. Ani L. H. nevěděl o tom, že by tato společnost byla s žalobkyní, resp. stavbou jakkoli provázána. Žalovaný poukázal rovněž na podrobné odůvodnění oblastního inspektorátu, který svůj závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobkyně o zapojení společnosti Ulima Property, s. r. o. do přidělování práce cizincům na předmětné zakázce a nadbytečnosti provedení důkazu výslechem jejího jednatele odůvodnil také zjištěním z výpisu z obchodního rejstříku, podle něhož tato společnost byla již ke dni 2. 6. 2015 zrušena s likvidací. Soud takto rekapitulovaná odůvodnění rozhodnutí správních orgánů považuje za dostatečná, neboť je z nich zřejmé, proč správní orgány nepřistoupily k výsledku jednatele zrušené společnosti, a z jakého důvodu považovaly provedení tohoto důkazu za nadbytečné.
47. Dle názoru soudu správní orgány dospěly rovněž ke správnému závěru, že i (opakovaně) výslechy cizinců by byly s ohledem na již zjištěný skutkový stav důkazy nadbytečné. V posuzovaném případě provedl oblastní inspektorát listinné důkazy, a to protokoly, na nichž byly zachyceny výpovědi cizinců pořízené Policií České republiky v rámci správního řízení ve věci správního vyhoštění cizinců z území České republiky. Tyto důkazy pak správní orgány hodnotily spolu s ostatními důkazy při svých rozhodnutích. Žalobkyně v průběhu správního řízení konkrétně netvrdila, které skutečnosti na těchto listinách nejsou pravdivé a ani nenavrhla ke svému obecnému tvrzení, že na cizince byl ze strany Policie České republiky a dalších orgánů činěn nátlak, byly jim předkládány zavádějící a kacírné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

otázky a výsledky výslechu byly manipulativní, žádné důkazy. Stejně tak netvrdila, jaké další skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci, nad rámec skutečností poskytnutých cizinci při jejich výsleších ve správním řízení ve věci správního vyhoštění, by mohly být provedením důkazů dalšími výslechy cizinců v daném řízení ohledně stejných skutečností, zjištěny.

48. Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
49. Podle § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.
50. K přípustnosti použití důkazů z jiného řízení se ve svých rozhodnutích vyjádřil i Nejvyšší správní soud a opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57, a ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119). Přestože se tato rozhodnutí týkají využití svědeckých výpovědí v daňovém řízení získaných v trestním řízení, lze v nich obsažené závěry vztáhnout rovněž na nyní posuzovaný případ (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3 Ads 113/2013-21, a ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36).
51. Oblastní inspektorát při provádění dokazování postupoval zcela v souladu s uvedenými judikaturními závěry. Protokoly o výslechu svědka byly pořízeny v souladu se zákonem v jiném správním řízení. V protokolu ze dne 9. 9. 2019 o ukončení kontroly poučil oblastní inspektorát žalobkyni o možnosti podat proti kontrolnímu zjištění námitky. Žalobkyně v námitkách mj. uvedla, že se nemůže vyjádřit k protokolům o výsleších cizinců, neboť s nimi nebyla seznámena. V oznámení o zahájení přestupkového řízení byla žalobkyně poučena o tom, že má právo nahlížet do spisu, činit si z něho výpisy a požadovat pořízení kopie spisu nebo jeho části. Současně byla vyzooměna o času a místě provedení listinných důkazů mimo ústní jednání. Zástupce žalobkyně opakovaně nahlížel do spisu a pořizoval z něho fotokopie. Byl také přítomen provedení listinných důkazů, včetně protokolů o výslechu cizinců, které byly provedeny jejich čtením. Byly tak naplněny podmínky pro použití protokolů o výslechu účastníka správního řízení jako důkazu předestřené výše citovanou judikaturou.
52. Pokud při svém rozhodnutí správní orgány čerpaly rozhodné skutečnosti z protokolů o výsleších cizinců jakožto z veřejných listin a na jejich základě v souvislosti s ostatními důkazy činily zjištění pro svá rozhodnutí, pak postupovaly zcela v souladu s výše citovanými ustanoveními správního řádu upravujícími postup při dokazování. Jestliže žalobkyně konkrétně nepravdivost těchto skutečností netvrdila a nenabídla správním orgánům důkaz o tom, že údaje, které mají prokazovat rozhodné skutečnosti, nejsou pravdivé, pak nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvodu, pro který by musel oblastní inspektorát znovu a s časovým odstupem vyslýchat stejné osoby, které již jednou, byť v jiném řízení, byly vyslechnuty a odpovídaly na stejné otázky, které by jim byly kladeny i v tomto řízení. Námitka žalobkyně, že byly nedůvodně odmítnuty návrhy výsledky cizinců, tak byla shledána nedůvodnou.

53. Namítala-li žalobkyně, že jí bylo odepřeno právo účastnit se výsledku cizinců, pak soud zdůrazňuje, že v předmětném správním řízení nebyly provedeny důkazy výsledky cizinců, ale byly provedeny listinné důkazy jejich výsledky zachycující. Provedení těchto listinných důkazů se zástupce žalobkyně zúčastnil. Pokud byli cizinci vyslechnuti v řízení o správním vyhoštění cizinců z území České republiky, pak žalobkyně nemohla být účastníkem tohoto řízení, a tudíž jí ani nesvědčilo právo účastnit se procesních úkonů v tomto řízení prováděných, včetně dokazování. Na tomto místě je pak třeba znovu zdůraznit, že žalobkyně neuvedla, jaké konkrétní skutečnosti by měly důkazy výpověďmi cizinců prokázat. Ani tato námitka nebyla tudíž shledána důvodnou.
54. Následně se soud zabýval ve vztahu ke stěžejní námitce žalobkyně zodpovězením otázky, zda byl správný závěr správních orgánů, že se žalobkyně dopustila přestupku tím, že umožnila L. H. výkon nelegální práce, resp. zda činnost L. H. na stavbě vykazovala veškeré atributy závislé práce, či zda se v tomto případě jednalo o plnění poskytované L. H. žalobkyni na základě závazkového právního vztahu.
55. Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.
56. Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona nelegální práci rozumí závislá práce vykonávaná fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
57. Podle § 3 věty první zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, (dále jen „zákoník práce“) může být závislá práce vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy.
58. Pojem závislá práce definuje zákoník práce v ust. § 2 odst. 1, 2 tak, že se jedná o práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně; musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
59. Výkladem pojmu závislé práce a jejími znaky se zabýval Nejvyšší správní soud a ve svém rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, především uzavřel, že „[s]polečným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků - zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“ Dále vyslovil, že „[o]dměna sice nepředstavuje samostatný definiční znak závislé, resp. nelegální práce, avšak pokud jedna osoba poskytne nebo přislíbí druhé za její činnost odměnu, jde o významnou skutečnost pro posouzení, zda mezi nimi existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti vyplývající z hospodářské závislosti zaměstnance na zaměstnavateli.“ Z toho vyplývá, že ačkoli odměna není pojmovým znakem závislé práce, jedná se o významné vodítko pro posouzení, zda se o závislou práci jedná, neboť značí vztah nadřízenosti a podřízenosti, který již definičním znakem závislé práce je. Vztah podřízenosti zaměstnance přitom představuje subjektivní kategorii. Rozhodné proto bude zejména to, zda se zaměstnanec sám vnímá jako podřízený určitého zaměstnavatele. Relevantním hlediskem je pak také to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24).

60. Soud v daném případě dospěl k závěru stejně jako správní orgány obou stupňů, že u L. H. byly naplněny všechny definiční znaky závislé práce, tedy soustavnost, vztah podřízenosti a nadřízenosti, výkon práce jménem zaměstnavatele, podle jeho pokynů a osobně.
61. Oblastní inspektorát k jednotlivým znakům závislé práce u L. H. v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že osobní výkon jeho práce byl prokázán jeho přítomností na kontrolovaném pracovišti, přičemž bylo zjištěno, že zde vykonával práci stavbyvedoucího a vzájemně se zastupoval se zaměstnancem žalobkyně P. V. Současně bylo prokázáno, že práci vykonával na základě pokynů žalobkyně jako zaměstnavatelky, přičemž ohledně tohoto zjištění oblastní inspektorát vycházel z vyjádření L. H., který uvedl, že mu za žalobkyni zadával pokyny P. V. každé pondělí na pracovišti, přičemž to byl právě P. V., kdo určil pro daný týden konkrétní práce - úsek stavby, které je třeba provést a dozorovat. Dále vycházel oblastní inspektorát z výpovědí cizinců, kteří vypověděli, že jim zadávali průběžné pokyny k práci na pracovišti zaměstnanec žalobkyně P. V. ze své pozice stavbyvedoucího či L. H., který vystupoval jako zástupce P. V. Oblastní inspektorát k tomu zdůraznil, „...že znak podle pokynů zaměstnavatele nelze chápat doslovně, tedy že by zaměstnavatel musel zadávat každý dílčí pokyn k výkonu práce, jelikož výkon práce jako soubor úkonů si zaměstnanec organizuje sám dle svých schopností a možností.“ K dalšímu znaku závislé práce u L. H., tj. k jeho podřízenosti a nadřízenosti žalobkyně, oblastní inspektorát zopakoval v řízení nespornou skutečnost, že L. H. vykonával danou činnost na základě průběžných pokynů žalobkyně, na pracovišti se střídal („vykrýval“) s P. V., přičemž oba vykonávali stejnou práci, avšak L. H. byl podřízen P. V., který rozhodoval o postupu dalších prací. Oblastní inspektorát dospěl k závěru, že L. H. nemohl na daném pracovišti poskytovat specializovanou činnost, neboť výkonem své práce nahrazoval zaměstnance žalobkyně P. V. na pozici stavbyvedoucího v době jeho nepřítomnosti na pracovišti. Dle oblastního inspektorátu se podřízenost L. H. vůči žalobkyni projevila také v jeho tzv. hospodářské (ekonomické) závislosti na ní. V řízení bylo prokázáno, že L. H. žalobkyni pravidelně každý měsíc fakturoval částku ve výši 35 000 Kč, a vykonávaná činnost pro žalobkyni na kontrolovaném pracovišti byla hlavní zakázkou L. H. L. H. tudíž vykonával danou činnost za účelem získání finančních prostředků pro úhradu svých potřeb. Pokud jde o judikaturou uváděný další znak závislé práce, tedy soustavnost výkonu práce předmětných osob, pak dle oblastního inspektorátu byla tato prokázána tím, že L. H. práci na dané pozici vykonával již od dubna 2018. K naplnění znaku výkonu práce jménem zaměstnavatele oblastní inspektorát zhodnotil objednávku žalobkyně akceptovanou L. H. ze dne 10. 4. 2018 jako zastřený právní úkon. V této souvislosti porovnával činnost prováděnou na základě živnostenského

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

oprávnění a činnost prováděnou jako závislou práci z hlediska odpovědnosti za její výsledek. Protože sám L. H. uvedl, že „spadá“ pod žalobkyni, která odpovídá za výsledek jeho práce, a s ohledem na již výše uvedená zjištění ohledně jeho působení na pracovišti a vzhledem k tomu, že nebylo možno specifikovat, co konkrétně mělo být prováděným dílem či poskytovanou službou L. H., za níž by měl nést odpovědnost, dospěl oblastní inspektorát k závěru, že L. H. vykonával na daném pracovišti práci jménem žalobkyně. Oblastní inspektorát uzavřel, že L. H. neprováděl pro žalobkyni žádné specifické a jednoznačně odlišitelné dílo či službu, nýbrž vykonával pro ni závislou práci, a žalobkyně jeho prostřednictvím zajišťovala chod a kontrolu prací na pracovišti, přičemž L. H. svou práci doplňoval časové kapacity P. V. jako hlavního stavbyvedoucího.

62. Výše uvedené závěry oblastního inspektorátu aproboval žalovaný v napadeném rozhodnutí, přičemž zdůraznil, že pro posouzení naplnění znaků umožnění výkonu závislé práce L. H. žalobkyní není podstatná odpovědnost plynoucí pro stavbyvedoucího z právních předpisů v oblasti stavebního práva ani odborný charakter dané činnosti, neboť nevypovídají nic o možném závislém charakteru vykonávané pracovní činnosti z hlediska pracovního práva. S ohledem na zjištěný skutkový stav, kdy se L. H. řídil pokyny, které mu udělil P. V. při pondělních setkáních, poukázal žalovaný na nezbytnost koordinace činnosti obou pracovníků, přičemž to byl L. H., kdo respektoval jemu určené dílčí pokyny.
63. Žalobkyně se svými námitkami k naplnění jednoho každého znaku závislé práce vyjadřuje tak, že buď k nim s ohledem na charakter předmětné činnosti nelze přihlížet (osobní výkon práce, dlouhodobost), nebo nemají oporu v dokazování (podřízenost, výkon práce jménem zaměstnavatele). Těmto námitkám však nelze přisvědčit.
64. Lze připustit, že osobní výkon a dlouhodobost práce stavbyvedoucího se na větších stavbách nabízí, je přínosem a pro řádný průběh stavby téměř nezbytností. Proto tyto znaky samy o sobě nemohou svědčit o závislosti. Nicméně v daném případě má i soud za to, že ve správním řízení bylo dostatečně prokázáno, že došlo k naplnění znaku nadřízenosti žalobkyně a podřízenosti L. H., a že vykonával práci jménem žalobkyně. L. H. při kontrole poskytl oblastnímu inspektorátu součinnost podle § 10 odst. 3 kontrolního řádu, přičemž uvedl, že za jeho práci odpovídá žalobkyně, pod kterou spadá. L. H. dále vypověděl, že při výkonu své činnosti na stavbě byl podřízen zaměstnanci žalobkyně P. V. jakožto hlavnímu stavbyvedoucímu. Z toho plyne, že i on sám vnímal podřízenost svého postavení vůči žalobkyni oproti její nadřízenosti projevované prostřednictvím jejího zaměstnance. Z protokolů o výsleších cizinců D. M. a D. R. vyplynulo, že rovněž oni posuzovali vztah L. H. jako podřízený k P. V., když shodně uvedli, že oba jim zadávali na stavbě práci, avšak byl to „P.“, kdo jim ukázal staveniště, kontroloval jejich práci a odpovídal za ni.
65. Žalobkyně namítala manipulativní výklad sdělení L. H. o tom, že „spadá“ pod žalobkyni a ta odpovídá za výsledek jeho práce, pokud z tohoto sdělení správní orgány učinily závěr, že byly naplněny znaky podřízenosti a výkon práce jménem zaměstnavatele. Tuto námitku žalobkyně uplatnila i v odvolacím řízení a žalovaný ji vypořádal sdělením svého přesvědčení, že oblastním inspektorátem byly pokládány jasné a srozumitelné otázky směřující ke zjištění skutečného stavu věci, a žalovaný nemá za to, že by v řízení bylo jakkoli se sděleními L. H. manipulováno. Ani soud neshledal v pokládání otázek L. H. a v hodnocení jeho odpovědí žádné známky manipulace. Při poskytnutí součinnosti byla L. H. položena otázka: „Máte i jiné zakázky mimo práci, kterou zde provádíte?“, na kterou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odpověděl „Ano, jsem projektant (drobné zakázky), ale toto je aktuálně má hlavní zakázka, dříve jsem dělal jiné akce.“ Na otázky „Komu jste podřízen a kdo to je, kdo Vám přiděluje pracovní úkoly a kdo kontroluje Vaši práci a proč se pokyny řídíte?“ odpověděl: „Podřízen jsem p. V. z Gardenlinu, s ním se domlouváme, co dělat, on kontroluje, zda práce probíhají podle plánu.“ a na otázku: „Kdo odpovídá za výsledek Vaší práce vůči třetím osobám (např. při reklamaci)?“ odpověděl: „Za výsledek mé práce odpovídá Gardenline, spadám pod ně.“ Otázky, které byly L. H. položeny, považuje soud za zcela konkrétní, jasné, logické pro posouzení věci, nikterak zavádějící či kapciovní. Soud nevidí žádný důvod pro to, aby v případě, že by byla činnost L. H. skutečně vykonávána nezávisle, pod vlastním jménem, na vlastní účet a vlastní odpovědnost, L. H. při podání součinnosti tyto skutečnosti nesdělil. K odpovědi na takto jasně položené otázky není potřeba žádného právního vzdělání a měl-li L. H. za to, že činnost na stavbě vykonává na svou odpovědnost bez podřízenosti k žalobkyni prostřednictvím jejího zaměstnance, pak není žádného rozumného důvodu, aby tuto skutečnost neuvedl. Navíc, právní zástupce žalobkyně byl přítomen při následném výslechu L. H. a měl možnost pokládat mu otázky. Pokud snad považoval jeho odpovědi sdělené při součinnosti za nejasné či neodpovídající skutečnosti, pak mu nebránilo nic v tom, aby se pokusil případné nejasnosti v odpovědích L. H. osvětlit doplňujícími otázkami. Oblastní inspektorát pak s uvedenými informacemi poskytnutými L. H. naložil jako s důkazem, který v souvislosti s ostatními důkazy zhodnotil, s jeho obsahem nemanipuloval ani jeho význam nevykládal ve prospěch svých závěrů.

66. Žalobkyně namítala, že L. H. z pozice stavbyvedoucího sám uděloval vlastní pokyny svěřené mu v rozsahu výkonu funkce, sám vyhodnocoval technologické postupy a tuto činnost prováděl zcela nezávisle na P. V. Dle žalobkyně se nikdy nejednalo o jednání jménem žalobkyně, ale vždy se jednalo o výkon funkce stavbyvedoucího. Tuto skutečnost soud nikterak nezpochybňuje, neboť takováto činnost, spočívající v určování postupů během stavebních prací a udělování pokynů stavebním dělníkům, vyplývá již ze samotné podstaty funkce stavbyvedoucího. Nic to ovšem nevypovídá o tom, zda L. H. vykonával pro žalobkyni závislou práci či nikoli.
67. Soud nezpochybňuje tvrzení žalobkyně, že žádný právní předpis nestanoví povinnost stavbyvedoucího být u zhotovitele stavebního díla zaměstnán. To ve svých rozhodnutích netvrdily ani správní orgány. Pouze porovnávaly činnost na stavbě vykonávanou zaměstnancem žalobkyně s činností vykonávanou L. H. a dovodily, že z hlediska odbornosti nevykazovala jejich činnost žádných rozdílů, přičemž jediným rozdílem bylo zjištění, že to byl zaměstnanec žalobkyně, který jako hlavní stavbyvedoucí určoval postup prací na stavbě a uděloval pokyny k jejich realizaci i L. H., který se jeho pokyny řídil. Je třeba výslovně zdůraznit, že pro posouzení, zda žalobkyně naplnila svým jednáním skutkovou podstatu přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, nebylo podstatné, jakou odborností a kvalifikací musel L. H. disponovat pro výkon jeho práce na stavbě, ale podstatné bylo a je, zda se jednalo o práci závislou ve smyslu § 2 odst. 1, 2 zákoníku práce. Dle názoru soudu bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že činnost L. H., byť vykonával pro žalobkyni pracovní činnost odbornou, naplnila všechny znaky závislé práce.
68. Žalobkyně neprokázala, že mezi ní a L. H. existoval závazkový právní vztah, jehož předmětem mělo být provedení díla (činnost stavbyvedoucího). Objednávka, uzavřená mezi žalobkyní a L. H., kterou žalobkyně k důkazu předložila, zůstala na podporu jejího tvrzení zcela osamocena. Navíc nelze přehlédnout, že ani tato listina, jejíž obsah je citován v bodě

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

29. tohoto rozsudku, nesplňuje základní náležitosti smlouvy o dílo ve smyslu § 2586 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku („*smlouvou o dílo se zhotovitel zavazuje provést na svůj náklad a nebezpečí pro objednatele dílo a objednatel se zavazuje dílo převzít a zaplatit cenu*“), tudíž vznik závazkového právního vztahu mezi žalobkyní a L. H. neprokazuje. Správní orgány a pochopitelně ani soud nikterak nepochybují o specifické výkonné funkci stavbyvedoucího a rovněž nebylo zpochybněno, že lze činnost stavbyvedoucího na konkrétní stavbě vykonávat na základě závazkového právního vztahu, nikoli výlučně v pracovněprávním vztahu. Nicméně v posuzovaném případě bylo prokazatelně zjištěno, že vztah mezi žalobkyní a L. H. fakticky neplynul ze závazkového právního vztahu, neboť L. H. jako stavbyvedoucí nevystupoval na stavbě jako podnikatel, tzn. vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, ale vykonával pro žalobkyni závislou práci.

69. Na tomto místě tedy soud shrnuje, že L. H. vykonával práci stavbyvedoucího a řídil se přitom pokyny zaměstnance žalobkyně P. V. jakožto hlavního stavbyvedoucího. Sám L. H. uvedl, že při výkonu své činnosti na stavbě byl podřízen zaměstnanci žalobkyně P. V., tzn. i on vnímal podřízenost svého postavení vůči žalobkyni oproti její nadřízenosti projevované prostřednictvím jejího zaměstnance. Z protokolů o výsledcích cizinců D. M. a D. R. vyplynulo, že i oni posuzovali vztah L. H. jako podřízený k P. V., když shodně uvedli, že oba jim zadávali na stavbě práci, avšak byl to „P.“, kdo jim ukázal staveniště, kontroloval jejich práci a odpovídal za ni. Dále je třeba zdůraznit, že L. H. vykonával práci na stavbě nepřetržitě po dobu nejméně jednoho roku a pravidelně měsíčně mu byla vyplácena za práci odměna, která představovala jeho hlavní a pravidelný zdroj příjmů k zajištění obživy. Ochranné pomůcky na stavbě mu poskytla žalobkyně. Práci vykonával L. H. na pracovišti žalobkyně v pracovní době. Za výsledek práce L. H. odpovídala objednateli stavby žalobkyně. Tato skutečnost vyplývá nejen z výpovědi L. H. a protokolů o výsledcích cizinců, ale rovněž z písemné objednávky, podle níž měl L. H. poskytovat žalobkyni technickou pomoc v rámci stavby na pozici stavebního technika. Z ní nelze dovodit žádnou konkrétní činnost, za jejíž výsledek by měl nést odpovědnost L. H. Dle názoru soudu tedy činnost L. H. nenaplňovala znaky podnikatele ve smyslu § 520 odst. 1 občanského zákoníku, neboť jimi je samostatný výkon činnosti vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Právě samostatnou či jinak řečeno nezávislou činností je odlišena činnost podnikatele od činnosti zaměstnance. Samostatnost, resp. nezávislost pak spočívá v tom, že o podnikání rozhoduje zásadně podnikatel samostatně, aniž je zařazen do hierarchické struktury řízení, v níž by byl povinen poslouchat pokyny jiné osoby. Jak vyplývá z výše uvedeného, v daném případě L. H. nevykonával na stavbě samostatnou, resp. nezávislou činnost, ale řídil se pokyny žalobkyně vydávané prostřednictvím jejího zaměstnance P. V. Je proto třeba uzavřít, že L. H. vykonával jakožto fyzická osoba pro žalobkyni závislou práci, aniž by byl mezi nimi uzavřen pracovněprávní vztah.
70. Jestliže správní orgány obou stupňů na základě uvedených zjištění učinily závěr, že žalobkyně umožnila L. H. výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti a dopustila se tím přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak tomuto závěru nelze ničeho vytknout. Stejně tak shledal soud správným závěr správních orgánů o výkonu nelegální práce cizinců, kterou jim rovněž umožnila žalobkyně, navíc v situaci, kdy žádný z nich neměl platné povolení k zaměstnání.
71. Podle § 5 písm. písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet.

72. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
73. Žalobkyně nerozporovala, že byli cizinci při kontrole zajištění na stavbě v průběhu výkonu pracovní činnosti. Namítala však, že se ve vztahu k nim žádného přestupku nedopustila, neboť to nebyla ona, kdo jim umožnil výkon práce na stavbě, ale společnost Ulima Property, s. r. o., s níž měla uzavřenu smlouvu o dílo, jejímž předmětem byly zemní a stavební práce na stavbě. Ani toto tvrzení však žalobkyně neprokázala. Předložila sice oblastnímu inspektorátu smlouvu o dílo uzavřenou mezi žalobkyní a uvedenou společností, jejímž předmětem byly zemní a stavební práce na stavbě v době od 14. 2. 2019 do 5. 12. 2019, nicméně tento důkaz tvrzenou skutečnost neprokázal. Především ostatní důkazy ve své jednotě ohledně této otázky prokazovaly opak. Žádný z cizinců se o této společnosti nezmínil, žádný z nich ji neoznačil jako zprostředkovatele práce na stavbě, ani L. H. o tom, že by tato společnost byla subdodavatelem žalobkyně nevěděl. Většina cizinců shodně uvedla, že si práci v České republice našli prostřednictvím internetu, kdy hovořili s ruský mluvícím mužem (I. nebo S.), byli odvezeni přes hranice mezi Polskem a Českou republikou mezi své krajany do restaurace či hotelu a následně dopraveni na stavbu, s níž je seznámili opět buď krajané nebo P. V. Ochranné pracovní pomůcky jim byly k dispozici na stavbě. Nikdo z nich nevypovídal, že by jim práci zadával a stavbu ukazoval jakýkoli zástupce společnosti Ulima Property, s. r. o. Žalovaný s odkazem na provedený důkaz výpisem z obchodního rejstříku poukázal na skutečnost, že bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2015, č. j. 78 Cm 130//2015-5, které nabylo právní moci dne 2. 6. 2015, rozhodnuto o zrušení společnosti Ulima Property, s. r. o. s likvidací a jmenování likvidátora společnosti. V důsledku této skutečnosti pak mohl zastupovat společnost Ulima Property, s. r. o. v likvidaci ode dne 2. 6. 2015 pouze likvidátor (k tomu srov. § 189 a § 193 občanského zákoníku), přičemž však i pro něho platil zákaz vyslovený v § 188 občanského zákoníku, když právnická osoba v likvidaci nemůže nabývat a mít práva a povinnosti, která se míjejí s funkcí likvidace a znamenala by pokračování v původní činnosti právnické osoby. I s ohledem na uvedené, kdy z provedeného dokazování vyplynulo, že společnost Ulima Property, s. r. o. byla v rozhodné době, tedy v době uzavření smlouvy o dílo, v likvidaci, a tudíž ani likvidátor neměl oprávnění za ni právně jednat nad rozsah stanovený v § 196 občanského zákoníku („*činnost likvidátora může sledovat jen účel, jako odpovídá povaze a cíli likvidace*“), a jakýkoli nový závazkový právní vztah je třeba hodnotit jako neplatné právní jednání, shledává soud smlouvu o dílo jako důkaz nevěrohodnou.
74. Pakliže nebylo prokázáno, že cizinci pracovali na stavbě na základě závazkového právního vztahu uzavřeného mezi žalobkyní a společností Ulima Property, s. r. o. v likvidaci, avšak bylo jednoznačně prokázáno, že cizinci, ač neměli žádné povolení k zaměstnání ani uzavřený pracovněprávní vztah s žalobkyní, vykonávali práci na staveništi žalobkyně, a to ve vztahu nadřízenosti žalobkyně jakožto zaměstnavatelky a podřízenosti cizinců jakožto zaměstnanců vykonávali práci pro žalobkyni, jejím jménem a podle jejích pokynů, za účelem získání odměny za práci, na náklady a odpovědnost žalobkyně, pak je třeba uzavřít, že

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně umožnila cizincům výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 a 2 zákona o zaměstnanosti. Správní orgány proto postupovaly zcela v souladu se zákonem, když toto jednání žalobkyně posoudily jako přestupek, jehož skutková podstata je upravena v § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

75. Polední námitkou žalobkyně byla nepřiměřenost výše uloženého trestu za předmětné přestupky. Žalobkyně měla obavy, že uložení pokuty v řádech stovek tisíc korun by pro ni mohla mít likvidační charakter, neboť její výše je způsobila navodit úpadkový stav žalobkyně. Požadovala, aby byla zohledněna její dosavadní činnost a majetkové poměry, které jsou zasaženy aktuálními dopady koronavirové krize, přičemž tento neutěšený stav je výsledkem problematických prohlubujících se poměrů v oblasti stavebnictví. Ani tato námitka nebyla shledána důvodnou.
76. Podle 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti lze uložit pokutu do 10 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), nejméně však ve výši 50 000 Kč. V posuzovaném případě byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 350 000 Kč.
77. Určením druhu a výměrou správního trestu se zabýval oblastní inspektorát na str. 19 – 21 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný následně závěry oblastního inspektorátu přezkoumal a své úvahy vyložil na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Shledal, že „...uložená pokuta odpovídá všem zákonným kritériím a okolnostem daného případu, reflektuje zjištěné osobní a majetkové poměry obviněného a naplňuje smysl a účel správního trestání, tj. v daném případě odpovídá jak funkci preventivní, tedy že se obviněný napříště bude snažit vyvarovat dalšího protiprávního jednání, tak funkci represivní, tedy přiměřený zásah do majetkové sféry obviněného, aby tento byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán.“ Zdůraznil přitom, že při určení druhu a výměry správního trestu byl zohledněn význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen, způsob spáchání přestupku, okolnosti spáchání přestupku a jeho následky. Poukázal přitom na to, že žalobkyně byla shledána vinou za spáchání přestupku, jehož se dopustila ve vztahu k devíti fyzickým osobám, resp. k osmi cizincům, a to po dobu jednoho dne. Žalovaný dále uvedl, že byla zohledněna skutečnost, že žalobkyně nebyla dosud orgány inspekce práce shledána vinou ze spáchání přestupku; bylo přihlédnuto k situaci související s výskytem koronaviru COVID-19, která měla dopad na podnikatelské a další činnosti, a pokud jde o majetkové poměry žalobkyně, bylo vycházeno z údajů z veřejně dostupných rejstříků, neboť žalobkyně ani na výzvu oblastního inspektorátu k majetkovým poměrům ničeho nedoložila. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně je zaměstnavatelkou, která v průběhu let 2018 a 2019 hospodařila se značnými finančními prostředky. Závěrem pak za aplikace příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 50/2005-97, a ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2003-133) žalovaný zdůraznil, že povinnost k sankčnímu plnění je vždy pocítována tíživě, což je také projevem jejího represivního účinku, a vždy zasáhne do finanční situace podnikajícího subjektu, což je však žádoucí. I proto její výše musí být nezanedbatelná, aby odradila od opakovaného porušování právních předpisů, přičemž postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností. Dle žalovaného pak uložena pokuta není sama o sobě způsobila přivodit žalobkyni platební neschopnost a donutit ji k ukončení podnikatelské činnosti, proto nepřistoupil k moderaci její výše.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

78. Soud dospěl k závěru, že v daném případě uložená pokuta ve výši 350 000 Kč není pokutou likvidační ani pokutou zjevně nepřiměřenou. Správní orgány obou stupňů ve svých rozhodnutích zcela přezkoumatelně výši uložené pokuty odůvodnily, když rovněž zohlednily skutečnosti zjištěné z veřejného rejstříku v situaci, kdy žalobkyně ani na výzvu oblastního inspektorátu své majetkové poměry nedoložila. Správní orgány aplikovaly zásadu přiměřenosti sankce. Výsledek hospodaření žalobkyně v roce 2018 činil 6 813 000 Kč a v roce 2019 činil 8 692 000 Kč. Sankce uložená při dolní hranici zákonné sazby (dolní hranice zákonné sazby činí 50 000 Kč) tak s ohledem na nastíněné majetkové poměry žalobkyně není nepřiměřená a rovněž ani likvidační a dle názoru soudu nemůže být ani důvodem pro ukončení její podnikatelské činnosti. Za této situace neshledal soud ani důvod pro snížení uložené výše pokuty postupem podle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s.
79. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu vyhodnotil v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
80. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 18. října 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.